

DIA A DIA

amb Déu

Núm. 272 2n trimestre 2024

TEMPS DE RESURRECCIÓ

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que pel seu gran amor ens ha engendrat de nou gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts (1 Pere 1, 3).

El temps d'aquest trimestre ve marcat per la Pasqua de Resurrecció; l'iniciem amb el Dilluns de Pasqua, una celebració que, malgrat no és festiva a tot arreu, es remunta a diferents tradicions que, en molts països d'Europa, destil·len joia i alegria, sobretot al voltant de compartir la taula.

És un dia que ens recorda que, després del Diumenge de Resurrecció, quelcom ha canviat, la creació ha estat engendrada de nou i això significa que res pot ser igual, ni nosaltres, ni les relacions interpersonals. Tot ha sigut transformat en Jesús, el crucificat vindicat per Déu.

Però un dilluns passa de pressa, i la festa que vol significar quelcom més profund, en realitat queda acorralada en vint-i-quatre hores, i l'endemà tornarem a viure com vivíem (hi ha països a Europa que celebren dilluns i dimarts, però l'essència de la volatilitat de l'alegria és la mateixa); el que predica aquesta tornada de la quotidianitat és precisament que vivim la resurrecció com un fet litúrgic, però potser no tan vivencial.

I és que la realitat s'imposa i la mort encara regna al nostre voltant. Perdem persones estimades, mirem amb dolor la violència que arrabassa vides innocents, i la nostra predicació esdevé una il·lusió futura que redueix el que significa viure la vida ressuscitada.

Si considerem la resurrecció com quelcom que serà, i no com quelcom que és, perdem la vivència del do i la gràcia del que significa ser transformats en la història del Fill de Déu, perquè la qüestió no és què serà sinó què ha significat i què significa per nosaltres aquesta història.

Viure en la resurrecció significa transitar per aquesta realitat amb la convicció que hi ha un futur possible; i si hi ha futur és que hi ha esperança. Però aquest futur no és quelcom que succeirà en un altre món, sinó que el futur ja és present en la nostra creació, en el nostre present i, de forma meravellosa, en el nostre passat.

Res del que fou ha deixat de ser, i del que és també serà; i en el serà estarà el nostre passat i el nostre present, com diria el Rev. Franklyn, com en una cadena on totes les anelles són necessàries. Una cadena que no se sustenta en l'esforç del nostre treball, sinó en la resurrecció de Jesús.

Viure la vida ressuscitada és tenir la capacitat de tornar-ho a intentar, és portar a la nostra realitat i al nostre present la història de Jesús; viure la vida ressuscitada és abraçar l'esperança com a motor de totes les nostres accions, perquè l'esperança ressuscitada camina, no espera, s'avança a allò que serà i ho porta al present per fer del temps d'ara un temps amarat de la joia i l'alegria d'una creació engendrada de nou.

Al davant ens queden dos mesos de celebració de Pasqua, al juny arribarem al temps ordinari i, potser, ens passa pel cap que seria el moment de deixar córrer tanta festivitat i tornar a la normalitat; però la resurrecció no és solament una celebració litúrgica, és un do que podem viure en tot moment, fins i tot quan pensem que no hi ha sortida, perquè enmig dels nostres dolors i les nostres penúries es fa present Aquell que s'aixeca de la tomba; i no, no és la banalitat d'un tot passarà, és la confiança que enmig de les foscores el ressuscitat camina amb nosaltres, malgrat que de vegades no el veiem.

Abracem el temps de Pasqua, però fem-ho fort, perquè no el perdem amb el pas de les hores o els dies. Abracem el do de Déu que ens promet que el camí no és en va, sinó que aquesta realitat ha sigut justificada en la història de Jesús, el Fill de Déu.

Marta López Ballalta

(Les reflexions diàries d'aquest Dia a Dia són de les del 2n trim. del 2013)

ESGLÉSIA PROTESTANT DE BARCELONA CENTRE
c/ dels Tallers, 26 - 08001 BARCELONA - 93-318 97 98
compte bancari: ES42 1491 0001 2820 2713 0323

CULTES 2n trimestre 2024

<i>Diumenge</i>	<i>PREDICADOR</i>	<i>DIACA/AJUDANT</i>	<i>ORGANISTA</i>	<i>butlletí</i>
07/04/2024	JOEL CORTÉS	Joan SALVADOR Marta HUCH	DAVID	Rubèn
14/04/2024	MARTA LÓPEZ	Cristina AKAMBA Elisabbeth CORTÉS	ELIES	Daniel
21/04/2024	JOAN MEDRANO	Lluïsa BRAÑA Sergi DIAZ	ROBERT	Alícia
28/04/2024	MARTA LÓPEZ	Esther RIÓN Anna PLANTADA	ELIES	Caroli
05/05/2024	SAMUEL FABRA	Joan SALVADOR Marta HUCH	ROBERT	Samuel
12/05/2024	MARTA LÓPEZ	Cristina AKAMBA Elisabbeth CORTÉS	tots	Alícia
19/05/2024	MARTA LÓPEZ	Lluïsa BRAÑA Sergi DIAZ	ELIES	Rubèn
26/05/2024	MARTA LÓPEZ (convivència)	Esther RIÓN Anna PLANTADA		Daniel
02/06/2024	MARTA LÓPEZ	Joan SALVADOR Marta HUCH	DAVID	Caroli
09/06/2024	MARTA LÓPEZ	Cristina AKAMBA Elisabbeth CORTÉS	ELIES	Samuel
16/06/2024	JUDIT PALLÀS	Lluïsa BRAÑA Sergi DIAZ	ROBERT	Daniel
23/06/2024	MARTA LÓPEZ	Esther RIÓN Anna PLANTADA	ELIES	Rubèn
30/06/2024	ÀLEX PALLÀS	Joan SALVADOR Marta HUCH	DAVID	Alícia

Dilluns **1** **abril** **Gènesi 3, 10-24**

El camí de l'ésser humà és de fatigues i treball; quan llegim com hem arribat a viure d'aquesta manera solament podem veure la maledicció de Déu per a nosaltres. Però aquest passatge del Gènesi és, en realitat, la primera acció de gràcia de Déu vers la seva creació: després del pecat, Déu vesteix l'home i la dona; després de la falta, Déu ens allunya de l'arbre que per sempre més ens hagués deixat esclaus de la mort, per preservar l'oportunitat d'una salvació.

Dimarts **2** **abril** **Gènesi 21, 8-20**

Quantes vegades ens hem vist abocats al camí del desert? Enmig de la mort, de la desolació més gran, Déu escolta els nostres plors. Escolta els plors de les víctimes de la injustícia, s'hi acosta i els ofereix possibilitat de salvació per a les seves vides. Déu crea oasis en els deserts per als expulsats de les terres fèrtils.

Dimecres **3** **abril** **Gènesi 48, 15-16**

En la genètica del nostre cos hi ha la vida que transmetem de generació en generació. La creació de Déu ha obtingut com a do la capacitat d'obrir nous camins, que s'allarguen en la història d'un món que mai ha quedat desert. La benedicció és un camí que ens ve donat, i que ens supera. Posem en mans de Déu aquells que vindran després de nosaltres, tal com els nostres ancestres ho van fer per nosaltres.

Dijous **4** **abril** **Èxode 13, 17-22**

Moltes vegades Déu permet que caminem per enrevessades sendes. Moltes vegades la nostra vida fa voltes i més voltes, quan seria més fàcil caminar en línia recta. Però fins i tot en els camins torts, en aquells on ens perdem, Déu ens segueix acompanyant. Durant el dia és un núvol que camina davant nostre, i durant la nit, en aquells llocs més foscos i temibles, és una enorme columna de foc, que pot il·luminar-nos. No tinguem por. Mirem endavant, perquè Déu és allà, presidint els nostres camins.

Divendres 5 abril Èxode 18, 8-12

Els nostres camins, camins de dificultats, camins on els poderosos ens tracten amb arrogància, poden ser grans manifestacions del poder diví. Déu ens allibera i ens protegeix, el Senyor camina les dificultats amb nosaltres. La manifestació de la salvació divina és l'evangelització d'un poble que proclama tot el que Déu els hi ha ofert. Preparem una taula per compartir el menjar amb aquells que vindran a nosaltres perquè han vist com Déu ens ha salvat.

Dissabte 6 abril Èxode 33, 12-17

Només sortir d'Egipte el poble de Déu va pecar fent-se una imatge de Déu, el vedell d'or. L'oració de Moisés reclama el perdó per al poble i també la garantia que en el camí, que encara és per davant d'ells, Déu els seguirà acompanyant. No som perfectes i moltes vegades errem en les nostres decisions, però la nostra pregària ha de ser que Déu sempre acompanyi el seu poble.

Diumenge 7 abril Levític 26, 11-13

El pacte que Déu fa amb el seu poble és un pacte d'acolliment mutu. No ens demana solament que Ell sigui el nostre Déu, sinó que ens garanteix que nosaltres serem el seu poble. Per tots els camins per on anem Ell serà amb nosaltres. Ens ha alliberat i podem caminar amb el cap ben alt, perquè el poble de Déu és presidit per Aquell que manifesta la seva salvació en la vida de la seva creació.

Dilluns 8 abril Deuteronomi 1, 29-33

Els camins de guerra que presideixen les nostres vides massas vegades ens fan oblidar qui és Aquell que va davant nostre. Els perills, els enemics, els patiments i la por ens fan perdre la confiança en Déu. Però, el record de tot el que Ell ja ha fet a les nostres vides ha de fer-nos revifar l'esperança. La seva paraula és veraç, per això, encara que la por no ens el deixi veure, hem de confiar en què Déu camina davant nostre.

Dimarts **9** **abril** **Deuteronomi 5, 32 – 6, 9**

El camí de la nostra vida pot estar presidit per moltes coses, podem posar la nostra confiança en els diners, en els amics, en la família... Però, la Paraula de Déu ens diu que mirem que tot allò que fem sigui presidit per allò que Déu ens ha ensenyat, allò que Ell ha volgut transmetre'ns. Així doncs, el Déu Únic, serà amb nosaltres quan totes les seguretats que aquet món pot oferir-nos caiguin, i pensem que res ens sosté.

Dimecres **10** **abril** **Deuteronomi 32, 1-4**

La lloança d'aquell que ha caminat amb Déu, que ha conegut la seva salvació i la seva justícia ha de cridar al món, ha de fer callar tota la creació amb un càntic on proclami la fidelitat d'Aquell que l'ha rescatat. Caminar amb Déu, seguir les seves sendes, ha de ser també un camí de cançons, de salms i música per compartir allò que el seu poble ha rebut.

Dijous **11** **abril** **Josué 1, 7-9**

Aquest verset de Josué, que vaig aprendre de memòria a l'Escola Dominical, ha estat en moments foscos, quan el camí semblava sense sortida, allò que m'ha fet tirar endavant. Encara que ens perdem entre l'espessor del bosc més tenebrós, fins i tot quan ens equivoquem de camí i acabem caminant en tenebres, en aquell lloc més horrible que se t'acudeixi, també allà la Paraula de Déu pot ensenyar-te el camí de sortida. Déu sempre és amb nosaltres, arreu on anem.

Divendres **12** **abril** **Josué 24, 14-18**

L'aliança entre Déu i el seu poble es repeteix durant tota la història d'Israel; aquell pacte del Sinaí ha de renovar-se una vegada i un altra, perquè el poble de Déu sempre acaba desviant-se dels camins per on el Senyor vol portar-lo. No som millors nosaltres. Però, aprenem de la Paraula de Déu que Ell sempre està disposat a tornar a firmar el pacte. Ell ens acompanya fins i tot en els camins de la idolatria i de l'oblit de la seva obra, per tornar-nos a portar darrere de les seves passes quan ens adonem dels nostres errors.

Dissabte 13 abril **Jutges 2, 11-19**

Les paraules de càstig i empipament del Senyor sempre van acompanyades de paraules de perdó i misericòrdia. Déu no abandona mai el seu poble, encara que aquest sigui malvat, idòlatra i l'hagi oblidat totalment. Déu sempre ofereix opcions, una vegada rere l'altra, perquè canviem els nostres camins i tornem a caminar guiats per la seva voluntat.

Diumenge 14 abril **Rut 4, 13-17**

El camí de Déu és una senda on la promesa de la seva salvació camina de generació en generació. Déu no solament ens sosté en les nostres vides individuals, sinó que beneeix el seu poble amb naixements extraordinaris. Allà on els homes i les dones solament poden veure la fi d'una vida, com en la història de Rut i Noemí, Déu aixeca reis. Preguem al Senyor perquè la seva benedicció segueixi presidint la seva església. Que Ell doni fills a les nostres comunitats que, massa vegades, semblen estèrils.

Dilluns 15 abril **1 Samuel 24, 1-16**

En el camí de la nostra vida moltes vegades trobem enemics que s'aixequen injustament contra nosaltres, massa vegades fins i tot dins del poble de Déu. Però, l'exemple de David ha de presidir les nostres vides. Encara que tenia a l'abast de la mà la venjança que Déu li havia promès, ell va retirar la seva mà. Que sigui Déu qui jutgi els nostres camins i els dels altres, però no aixequem la mà contra cap ungit de Déu.

Dimarts 16 abril **2 Samuel 22, 32-39**

Encara que el llenguatge militar no és pas d'aquells que més ens agraden, aquest salm de David expressa amb claredat com és Déu qui ens sosté en els terrenys més perillosos. Allà on la mort és segura, si els nostres peus s'entrebanchen, allà el Senyor sosté les nostres passes i fa fermes els nostres camins. Ell és el nostre baluard, la nostra roca que ens fa caminar fermes en els terrenys més perillosos.

Dimecres 17 abril 1 Reis 8, 56-61

La petició del rei Salomó ha de convertir-se també en la nostra pregària. Però, per què demanar la presència del Senyor si confiem que Ell mai no ens abandona? Perquè expressar en veu alta allò en què el nostre cor confia pot ajudar els que ens envolten a veure la mà de Déu guiant sempre el seu poble.

Dijous 18 abril 1 Reis 19, 19-21

Mentre vivim en els nostres camins, de sobte Déu pot demanar-nos de deixar-ho tot i seguir-lo cap a una nova senda. Moltes vegades no estem preparats per fer-ho. Moltes vegades hi ha quelcom que ens reté. Però, Déu té paciència. Preparem-nos per estar disposats a canviar els nostres camins. I, encara que sigui amb retard, caminem cap allà on el Senyor vol portar-nos.

Divendres 19 abril 2 Reis 17, 13-18

És fàcil, molt fàcil, que els nostres camins es desviïn d'allò que Déu vol per al seu poble. La nostra debilitat ens fa buscar les seguretats d'un món que viu d'esquenes a Déu. Siguem valents, deixem els camins de la idolatria, deixem els camins de perdició per tornar per fer de les nostres vides camins dignes del poble de Déu. Preguem per no perdre de vista allò que el Senyor demana de nosaltres.

Dissabte 20 abril 2 Reis 23, 1-3

El compromís d'un poble ha de ser el de totes i el de tots, dels més petits als més grans. Des d'aquells que tenen càrrecs fins aquells que avui, sigui pel que sigui, no treballen. Tot el poble de Déu, com a comunitat unida en el seu amor, davant de la seva Paraula, hem de buscar els camins de Déu. Caminem junts, ajudant-nos els uns als altres, buscant junts la voluntat del Senyor.

Diumenge 21 abril 1 Cròniques 16, 23-33

La nostra vida, tant individual com comunitària, ha de ser un camí de lloança per tot allò que el nostre Senyor ens ha donat, i també per tot allò que Ell és. El Senyor rei, creador de tot, el sant, aquell que mereix tot l'honor i tota la glòria, Ell que farà justícia a la terra, Ell és el nostre Déu. Lloat sigui per sempre.

Dilluns 22 abril 1 Cròniques 29, 10-20

Agenollats davant del Senyor reconeguem que tot el que tenim és seu. Que tot allò que pensem que amb els nostres esforços hem aconseguit, en realitat prové de les seves mans. Camins de lloança i humilitat davant la grandesa del nostre Déu que ens sosté amb la seva mà perquè no caiem. Beneïu el Senyor, el vostre Déu! Amén.

Dimarts 23 abril 2 Cròniques 36, 17-23

La Bíblia Hebrea, aquella que llegeixen els jueus, acaba amb aquest verset; l'escena és dramàtica, el poble és portat a la deportació i fet esclau de Babilònia, allò que representa la maldat davant Déu. Però l'escena no és el que marca el destí del poble, sinó l'esperança d'un poble que tornarà a Jerusalem. Tot el seu temps de captiveri es obvia per acabar dient que Déu mou la història i Ell portarà la salvació al seu poble.

Dimecres 24 abril Esdres 1, 5-11

No tots els jueus van ser moguts a retornar a Jerusalem després de la deportació. Eren massa anys en una altra terra on ja havien refet les seves vides. Però cap d'ells, ni els que es van quedar ni aquells que van decidir marxar van escatimar recursos per construir de nou el temple de Déu. Encara que els nostres camins hagin de separar-se, encara que visquem lluny del temple, seguim sent una comunitat, un poble creat per Déu on tots som responsables de tots. Construïm comunitat, dins les nostres possibilitats, allà on la vida ens hagi portat.

Dijous 25 abril Esdres 8, 31-36

Déu va guiar el seu poble, de tornada a la terra de la promesa. Déu va lliurar-lo dels perills del camí i va fer-lo tornar en pau. El Senyor els hi posà les coses fàcils, i fins i tot els mandararis que governaven a Jerusalem van acollir-los i van ajudar-los. Quan arribem a la fi d'un camí difícil, d'un temps de perill, no oblidem de ser agraïts amb el Déu que camina cada dia amb nosaltres.

Divendres 26 abril Nehemies 5, 1-13

Per caminar en sendes de justícia moltes vegades l'única opció és desdir-se de decisions presses. Encara que el món ens digui que hi ha coses que mai no podrem canviar, la Paraula de Déu ens insta a desfer els nostres camins per encetar-ne de nous, per caminar allà on la justícia de Déu presideix les vides de totes i de tots nosaltres.

Dissabte 27 abril Nehemies 8, 9-12

Si som sincers davant de la Paraula de Déu, si obrim el nostre cor perquè el seu ensenyament penetri, aleshores ens sentim defallits, tristos, perquè ens adonem que les nostres vides, els nostres camins, no són pas com Déu voldria que fossin. Però quan les llàgrimes vinguin als ulls recordem que el Senyor ja ha perdonat. Canviem els nostres camins però fem-ho amb l'alegria de saber que Déu sempre està disposat a perdonar-nos.

Diumenge 28 abril Job 7, 7-21

Els nostres camins es veuen sacsejats per la malaltia, el dolor, la por, la injustícia, i tantes altres coses que poden fer, fins i tot, que vulguem deixar de viure. Aleshores callem, ens amaguem i deixem de parlar amb Déu. Però Ell està disposat a sentir la nostra queixa, perquè Ell no és un Déu llunyà a qui no li interessi la nostra vida i els nostres problemes. Queixa't a Déu, el Senyor ens escolta fins i tot quan a les nostres paraules solament hi ha mort.

Dilluns **29** **abril** Job 42, 1-6

El nostre diàleg amb Déu, la conversa que es fa des del dolor i el patiment, la queixa que brolla d'uns llavis tallats i un cor ple de llagues, és un parlar que, al final, ens ofereix l'oportunitat de veure Déu des d'altres dimensions. Els nostres camins podran tornar a ser camins de salvació quan, des del dolor, puguem veure la mà consoladora del nostre Senyor.

Dimarts **30** **abril** Salm 16

Dia rere dia, les experiències de la nostra vida ens fan créixer i desenvolupar-nos com a éssers humans. Aprendre a viure és un camí que construïm a través de les nostres victòries i les nostres derrotes; però, a la fi, tot ho hem de visualitzar a la llum de la revelació divina, perquè és través de la seva instrucció que el nostre camí durà a la vida.

Dimecres **1** **maig** Salm 37

Avui, dia del treballador i la treballadora, hem de recordar tots aquells que no tenen feina. Massa vegades la injustícia s'acarnissa amb aquells que no ho mereixen, famílies honrades i treballadores que ara estan patint les conseqüències d'una crisi que ells no han provocat. Que quedi en mans de Déu la seva justícia! Seguim les passes de Déu, preguem i ajudem avui a aquells que els malvats oprimeixen.

Dijous **2** **maig** Proverbis 2

El camí de la felicitat no és pas el de l'opulència, el d'acumular riqueses o el de viure posseït pel desig de satisfer els meus capricis. Encara que no ho sembli, encara que moltes vegades ho oblidem, el camí de la felicitat és el de la justícia, la rectitud i el seny. Saviesa, prudència i intel·ligència són companyes que poden dur-nos cap a la felicitat de transitar pels camins del Senyor.

Divendres 3 maig Proverbis 8

La saviesa és un do de Déu, un do que hauríem de buscar. És al nostre abast, esperant-nos a cada cantonada. La saviesa ens parla del que el Senyor vol de nosaltres, la saviesa ens aconsella i ens guia per camins de justícia. Preguem perquè la saviesa que Déu creà abans de res presideixi totes les nostres decisions.

Dissabte 4 maig Eclesiastès 2, 14-26

La mirada del predicador és trista i cansada, moltes vegades els seus textos ens deixen més malament que bé, però el cert és que el cansament de viure dia a dia fa que la desesperança sigui allò que regni en el nostre cor. Però la veritat és que encara que tots els camins acabin en mort, els camins dels justos són els que Déu omple de felicitat.

Diumenge 5 maig Eclesiastès 12, 1-8

El temps no es pot fer tornar enrere; els anys passen i les vides van perdent la vigor de la joventut. Però la saviesa i l'ensenyament que Déu ens ha concedit durant el nostre temps no és quelcom que hagi de perdre's. Posem davant de Déu els nostres joves i els nostres nens, que sàpiguen caminar amb Ell, que vulguin posar al servei del Senyor les seves forces. I preguem també per nosaltres, perquè sapiguem transmetre'ls tot allò que el temps i Déu ens han ensenyat.

Dilluns 6 maig Isaïes 35, 1-10

Aquest és un cant d'esperança, una lloança a Déu per una salvació que ja és a punt d'arribar. Nosaltres també hem de viure amb aquesta confiança que és Déu qui prepara el camí per al seu poble. És el Senyor qui ens guia i ens porta de la mà. Ell està disposat a portar-nos pels seus camins. Aferrem-nos al Senyor i no ens perdrem.

Dimarts **7** **maig** **Isaïes 42, 10-17**

Quan la foscor regna en els nostres camins, quan el fred acompanya les nostres passes, quan sembla que les nostres rutes acaben sempre en un penya-segat, aleshores hem de recordar qui ens acompanya. Déu farà la llum, Déu obrirà camins davant nostre, en Ell hem de confiar, perquè Ell ho ha promès i la seva paraula sempre és veritat.

Dimecres **8** **maig** **Jeremies 32, 36-44**

En ocasions, a la nostra vida sembla que la desolació s'instal·li al nostre voltant. Pre-guem Déu però no trobem sortida. Els nostres camins s'aturen enmig d'un paisatge trist, on regna la mort. Però, la misericòrdia del Senyor sempre ens troba. Ell ens ha promès la seva bondat i ho complirà. Amb la seva mà reconstruirà les nostres vides, perquè els nostres camins tornin a ser els seus i les nostres passes tornin a seguir els seus preceptes.

Dijous **9** **maig** **Jeremies 46, 27-28**

Moltes vegades els nostres camins s'allunyen de Déu i de la seva voluntat, però per lluny que estiguem, per torçats que hagin estat les nostres sendes, la mirada del Senyor sempre està posada en nosaltres. Ell ens farà tornar. Ell ens ensenyarà el camí que porta a la justícia i a la vida.

Divendres **10** **maig** **Lamentacions 3, 25-42**

Davant de la injustícia, davant de l'opressió i l'amenaça que pot viure l'ésser humà, ens desanitem i ens enfadem amb Déu, per permetre que els nostres drets es vul-nerin. Però el Senyor és qui tot ho veu, qui tot ho controla. En Ell, en el seu amor i la seva misericòrdia hem de confiar. Potser hem errat i els nostres camins s'han vist abocats a l'horror. Reconeguem les nostres errades i tornem a mirar el Senyor, Ell ens salvarà.

Dissabte 11 maig Ezequiel 11, 14-20

La terra de la promesa es construeix a totes les terres del món, a tots els llocs on els homes i les dones viuen amb un cor transformat per Déu i amb el seu Esperit com a guia. És el Senyor qui ens portarà a la terra, a una terra on podrem ser el seu poble. Aquesta no serà una tornada física. Les nostres passes seran espirituals. Canviarem les nostres ments i, amb la companyia de Déu, construirem un lloc on totes i tots puguem viure com a poble seu.

Diumenge 12 maig Ezequiel 18, 25- 32

Si ens deixem guiar per les nostres opinions, si creiem que en nosaltres tot és correcte i no hi ha necessitat de canvi, aleshores potser ens veurem caminant per paisatges que no són els que Déu vol per a nosaltres. Ell sempre està disposat a perdonar-nos i a donar-nos saviesa per viure correctament. Només ens cal ser sincers amb Ell, reconèixer els nostres errors i canviar les nostres vides.

Dilluns 13 maig Daniel 6, 2-29

Moltes vegades els nostres camins no són els mateixos d'aquells qui ens envolten. La justícia, la rectitud i la bondat en què Déu vol que caminem es tornen acusació per part dels qui ens envolten. Però encara que tot es torci, encara que sembli que la maldat ens guanya, hem de confiar en Déu. La seva salvació vindrà a buscar-nos, Ell serà qui ens alliberi dels perills.

Dimarts 14 maig Osees 11

Davant la nostra infidelitat, Déu s'enfada com un pare que vol ensenyar al seu fill, encara que aquest no l'escolti. Davant la nostra tossudesesa Déu s'enfada com una mare, que vol instruir els seus fills, encara que ells no vulguin canviar les seves vides. Però amb les paraules d'enuig sempre hi trobem també el seu perdó. Perquè com a pare i mare nostre ens estima amb tot el cor.

Dimecres 15 maig Osees 14, 2-10

La profecia treballa amb la infidelitat del poble. Crida Israel per explicar-li en què està equivocacat, l'avisade de la fi dels camins dolents que porta. Però tota profecia ve també acompanyada de l'esperança del perdó. En la nostra vida ens equivocarem de camí moltes vegades, però Déu sempre estarà disposat a redreçar-nos i a oferir-nos una nova oportunitat.

Dijous 16 maig Joel 2, 12-14

La conversió a Déu és un canvi radical de les nostres formes de vida, hem de redreçar els nostres camins per tornar al Senyor. En Ell trobarem amor i perdó. En Ell trobarem la nostra salvació. La conversió a Déu, el tornar la nostra mirada cap a Ell s'ha de fer des del nostre interior. Més enllà dels senyals externs, Déu vol de nosaltres un cor que l'estimi i el segueixi.

Divendres 17 maig Joel 3, 1-5

La salvació de Déu és per a tots i per a totes. El do del seu Esperit no és exclusiu d'un gènere, d'una condició social o d'una ètnia. Tot aquell qui invoqui el nom del Senyor serà escoltat, sobre totes i sobre tots es vessa el seu Esperit que ens mostra els camins per on hem de transitar, que ens ensenya com hem de viure. L'Esperit de Déu ens acompanya. I la seva paraula ens fa veure el món amb els ulls de l'amor i la misericòrdia.

Dissabte 18 maig Jonàs 3

A vegades la vida ens porta a llocs on no voldríem pas ser-hi. La voluntat del Senyor ens encamina cap a la foscor i la tristor de les sendes en què altres caminen. Encara que és difícil, hem d'estar disposat a caminar en la foscor d'uns altres perquè ells també puguin veure la llum de Déu.

Diumenge 19 maig Miquees 4, 1-5

L'esperança del poble de Déu és saber que un dia tots els pobles escoltaran la veu del Senyor i seguiran els seus camins. Aquests seran camins de pau, no hi haurà més guerres, no hi haurà més batalles. Totes les armes, tots els metalls seran utilitzats per forjar eines de treball amb les que serà cultivada la terra perquè totes i tots puguem alimentar-nos.

Dilluns 20 maig Nahum 1, 2-8

Les imatges del Déu dels exèrcits no són del nostre grat, però la guerra del Senyor és contra els qui oprimeixen i maltracten el poble innocent. Les víctimes quan ja no tenen més sortides, quan ja no hi ha ningú que les pugui salvar miren el Senyor i confien en què sigui Ell qui faci justícia entre els homes. Déu lluita contra l'esclavatge de la humanitat, i el seu poble hauria de lluitar amb Ell.

Dimarts 21 maig Habacuc 3

El profeta es veu esgarriat per la grandesa del Senyor, per la seva mà poderosa que fa tremolar la terra i esclafa les nacions. El profeta no arriba a comprendre els camins del Senyor, la seva fúria i el seu enuig. Però, davant de la por i la temença, davant la incomprensió i l'esglai, ell segueix confiant, perquè per sobre de tot el que ens envolta la misericòrdia del Senyor seguirà regnant. El Senyor Déu és la nostra força i la nostra salvació, encara que tot el que ens envolta s'enfonsi.

Dimecres 22 maig Sofonies 3, 14-20

El Senyor ha promès restaurar l'honor del seu poble. Un poble perseguit per malvats, un poble escampat que ha de fugir davant de l'enemic. Gràcies a Déu vivim temps de llibertat en molt llocs del planeta, però encara avui germans i germanes nostres són perseguits, empresonats i fins i tot ajusticiats per confessar a Déu com al seu Senyor. Preguem perquè arribi el dia en què Déu els rescati. Preguem perquè arribi el dia en què la llibertat religiosa sigui una realitat en tot el planeta.

Dijous 23 maig Ageu 2, 1-9

El camins de Déu passen també per la construcció del seu poble. El temple del Senyor que ara som nosaltres ha de construir-se amb la nostra feina i la nostra disposició. No és una tasca fàcil, però el Senyor ens acompanya. Animem-nos a construir la casa del Senyor. Fem-ho amb felicitat i coratge. Una casa de pau per a totes les nacions.

Divendres 24 maig Malaquies 3, 1-5

L'arriba del missatge de Déu certament va obrir un nou camí, un camí per oferir la salvació i la llibertat a totes i a tots. Les nostres ofrenes s'han convertit en ofrenes dignes, no pas pels nostres mèrits, sinó per la grandesa de l'ofrena de Jesús. Som hereus d'una gran tasca, som cridats a portar vides dignes de l'exemple del Crist. Lluitem al costat de Déu per alliberar els oprimits, perquè de l'opressió vam ser alliberats tots nosaltres.

Dissabte 25 maig Mateu 4, 18-25

El camí de Déu es va fer el nostre camí. Les passes de Déu es van ajuntar amb les nostres passes. El ser de Déu es va convertir en un ser amb nosaltres. Perquè Déu va decidir caminar entre nosaltres, i ser com nosaltres. Seguim a Jesús, seguim el Crist perquè Déu va crear un camí nou que va ser, és i serà enmig de la seva creació. Tots els camins que la humanitat no havia pogut seguir van ser transitats pel Fill de Déu, per amor de tots nosaltres.

Diumenge 26 maig Mateu 7, 13-14

No és fàcil la vida de seguiment del Crist, no és senzill anar rere les passes de Jesús. Però la nostra confiança és que aquest camí difícil és en realitat el camí de la vida. Essent deixebles de Jesús, caminant per les sendes que Ell va obrir, ens trobem essent veritables humans, veritables persones. Hi ha dos camins. Escollim el que el Fill de Déu va caminar, perquè aquell és el camí de la vida.

Dilluns **27** **maig** **Mateu 10, 5-15**

Els deixebles de Jesús som cridats a caminar. Som encoratjats per no quedar-nos quietes i sortir a transitar. I portar als altres tot allò que hem rebut. De franc se'ns ha concedit la llibertat i el coneixement de Déu. De la mateixa manera, nosaltres hem d'oferir als qui ens envolten una nova manera de viure. Aixequem-nos i diguem als homes i a les dones que "El Regne de Déu és a prop", és a l'abast de la nostra mà.

Dimarts **28** **maig** **Marc 2, 1-12**

Què és més fàcil, perdonar pecats o fer que algú camini? Moltes vegades el nostre missatge és solament teòric, però som cridats a ajudar els altres a caminar tal com ho va fer Jesús. No és a les nostres mans fer miracles, però sí que podem ajudar aquells que ja no poden aixecar-se, a posar-se altre cop drets. Oferim-los la nostra mà, agafem-los dels braços i sostinguem-los fins que tinguin noves forces per seguir endavant.

Dimecres **29** **maig** **Marc 6, 45-52**

Moltes vegades ens veiem abocats a situacions en les quals no hi ha sortida, un mar enfurismat ens envolta i no som capaços de trobar la forma per arribar a port. No hem de tenir por. En les situacions més perilloses, en els moments més crítics quan no som capaços de veure Déu, ni creiem possible arribar fins a Ell, Jesús camina cap a nosaltres, per salvar-nos de la foscor. Quan nosaltres no podem trobar-lo, Ell ens busca.

Dijous **30** **maig** **Marc 10, 46-52**

Un cec va buscar Jesús i va obtenir curació. Jesús li digué: "Vés, la teva fe t'ha salvat"; però ell no va marxar, sinó que va seguir el Mestre fins a Jerusalem. Jesús no ens demana per obligació que el seguim, però aquells que hem rebut curació i salvació del Fill de Déu no podem evitar voler caminar rere d'Ell. De franc se'ns dóna, de franc hem d'oferir-nos. El camí de Jesús no és fàcil, però la gratitud per allò que hem rebut ens empeny i ens fa seguir les seves passes.

Divendres 31 maig Marc 13, 32-37

El camí de Jesús és d'anada i tornada. La visita que Déu va fer a la seva creació fou la primera, però n'hi haurà una altra, i aquesta serà definitiva. Vetlleu! ens diu Jesús. Vetllar per la creació que Déu estima, per la humanitat que Ell ha creat i amb la que s'ha implicat plenament amb el seu Fill. Vetllar és treballar, és caminar, és realitzar allò que Jesús ens va ensenyar. Vetllar és confiar que la nostra tasca serà un dia refermada pel Fill de l'Home que tornarà a habitar entre nosaltres.

Dissabte 1 juny Lluc 1, 68-79

Joan Baptista preparà el camí del Senyor, ell anà davant de Jesús. També nosaltres caminem ara davant de la seva nova tornada. També nosaltres hem de preparar el camí del Senyor. Un camí de justícia per la seva creació, un camí de pau per a tots i per a totes. Aixequem-nos i construïm camins de pau, perquè tota la humanitat pugui viure sense por.

Diumenge 2 juny Lluc 9, 57-62

No és fàcil seguir el camí que féu Jesús. És un camí de renúncia, un camí d'inseguretats i, en un sentit, de soledat. Però, som cridats a oblidar les seguretats d'aquest món i a emprendre una nova actitud. Jesús ens crida: Segueix-me! Hem de respondre. Se'ns ha concedit el privilegi de fer aquesta tasca enmig d'un poble, enmig d'una nova família que comprèn les nostres renúncies. Donem-nos suport els uns als altres per poder seguir camí endavant.

Dilluns 3 juny Lluc 10, 25-37

Moltes vegades les nostres pròpies preocupacions ens fan transitar pels camins sense adonar-nos que al nostre voltant hi ha persones que necessiten la nostra ajuda. L'ensenyament de Jesús ens crida a saber viure mirant i escoltant a tots aquells que ens acompanyen pels camins, fins i tot a fer una aturada, si és necessari, per donar suport a aquells que ho necessiten.

Dimarts 4 juny Joan 6, 60-71

El camí que porta a Déu passa pel seguiment de Jesús. Aquest no és un camí senzill. Molts es fan enrere, molts deixen la tasca a mig fer. Però, la realitat és que solament en Jesús trobem paraules de vida eterna, paraules que omplen el cor i ens donen les forces necessàries per no fer-nos enrere i seguir endavant, en el camí de la justícia que porta al Pare.

Dimecres 5 juny Joan 8, 12-20

El nostre camí no és un camí de foscor, és un camí il·luminat per la llum del Fill de Déu, un camí que es transita amb la seguretat de saber qui ha estat el nostre salvador. Jesús sabia d'on venia, i sabia on anava. La seva vida va ser en consonància amb el Pare. Una vida on ningú va poder fer-li cap retret. En la llum del Fill caminem, en la confiança de saber que és Déu qui porta les nostres passes.

Dijous 6 juny Fets 2, 22-36

Jesús va habitar entre nosaltres. El Fill de Déu va fer-se home fins a les últimes conseqüències. Va néixer, va viure fent el bé, i va morir a mans dels impius. Jesús no va excusar cap de les situacions que nosaltres hem de viure, no va voler obviar ni allò que és bo ni allò que és dolent de ser ésser humà. Per això, Déu el vindicà i el féu ressuscitar dels morts. Per això, Ell és el nostre Senyor i Messies.

Divendres 7 juny Fets 3, 1-9

La nostra vida ha d'estar inspirada en els fets i els ensenyaments de Jesús de Nazaret. Tal com Ell va caminar ajudant els altres, també nosaltres hem de procurar portar salvació i curació a les persones que ens envolten. La restitució social dels exclosos és a les nostres mans. Aquesta és la tasca a la qual hem estat cridats.

Dissabte 8 juny Fets 8, 26-40

Com a deixebles de Jesús hem de ser capaços de deixar-nos portar per l'Esperit. Ell ens acompanya en la tasca de donar testimoni del que hem rebut. Als nostres camins podem trobar-nos amb multitud de persones que tenen necessitat de conèixer i que volen saber. Si deixem que l'Esperit ens porti, i estem disposats a deixar-nos guiar per Ell, tindrem oportunitats de proclamar la bona nova.

Diumenge 9 juny Fets 24, 10-23

El camí de Pau acabar abocat als judicis i les presons. Però, ell no va deixar mai de donar testimoni d'aquell Camí que havia conegut. Moltes vegades les nostres vides poden estar allà on no ens agrada, però hem de viure en valentia i confiança allò que hem rebut.

Dilluns 10 juny Romans 8, 18-30

El camí de la vida de la humanitat no el compartim solament nosaltres. Aquesta història és també la del nostre planeta, la de tota la creació, que també espera, amb nosaltres, la manifestació final del poder de Déu. L'espiritualitat no és quelcom que haguem de viure solament com un sentiment interior, sinó que ha de sortir de nosaltres i arribar a tota la comunitat de la creació amb un senyal d'amor. Tenir cura del nostre entorn i de les persones que ens envolten és viure en l'Esperit.

Dimarts 11 juny Romans 13, 8-14

L'amor és la plenitud de tota obligació, no hi ha res que estigui per sobre de l'amor. Això ens ho hauríem de repetir dia a dia. Recordar que l'obra del Crist es va fer en amor, i que els nostres camins, que cada dia són més a prop de veure'l cara a cara, també han d'estar presidits per l'amor. L'amor no és solament un sentiment, és l'essència de la vida plena en Crist, és una nova forma de viure.

Dimecres 12 juny 1 Corintis 12, 31 – 13

Aquest càntic a l'amor és un dels passatges més macos del Nou Testament, però massa vegades la seva bellesa ens fa oblidar com de gran és la seva profunditat. I si visquéssim amb la confiança que sense amor no som res? I si de veritat creguéssim que l'amor és el més important de tot? Potser, si ho féssim aleshores les nostres vides serien molt i molt diferents. Cultivem l'amor, un amor que no construïm nosaltres sinó que ens ve donat per Déu.

Dijous 13 juny 1 Corintis 16, 13-23

Moltes vegades no donem importància a les salutacions finals de les cartes de Pau, les passem de llarg perquè són comentaris molt ad-hoc d'un moment que no és el nostre. Però, la realitat és que en aquestes paraules més concretes, amb noms ben especificats de persones, esglésies i ciutats que van existir, en aquestes paraules precises hi trobem la pràctica de la teologia que ha desenvolupat a la carta.

Divendres 14 juny 2 Corintis 4, 16 – 5, 10

El camí d'aquesta vida va acumulant cansament i ferides al nostre cos, però allò que ens ha de mantenir fermes és la nostra fe. Una fe que ha de créixer en la confiança que al final d'aquest camí hi haurà restitució d'aquest cos mortal, que tot allò que hem anat acumulant serà guarit. Que l'Esperit faci ferma la nostra fe i ens acompanyi fins al dia que haurem de veure el nostre Senyor!

Dissabte 15 juny 2 Corintis 10, 1-6

La nostra lluita no és una lluita humana, les nostres armes no han de ser tampoc humanes. Què ens mou en el transitar de la nostra vida? Què ens impulsa a seguir endavant? Davant els atacs i les acusacions hem de rebre la fortalesa de Déu. Han de ser els seus raonaments els que ens guïïn en la nostra defensa. Ha de ser la seva paraula la que presideixi tots els nostres actes.

Diumenge 16 juny Gàlates 5, 13-26

La vida en l'Esperit no és un compendi de lleis a les que hem d'obeir. La vida en l'Esperit és una vida en llibertat on podem ser i pensar allò que creiem, però tots els nostres actes i les nostres opinions han d'estar presidides per aquest Esperit que ens dóna la llibertat. Si ens deixem guiar per Ell la nostra vida vesarà fruits de bon dat cap als que ens envolten.

Dilluns 17 juny Efeis 2, 11-22

El camí de la promesa va iniciar-se amb el poble d'Israel, però en el Crist tots aquells que érem considerats forasters hem estat beneïts amb la ciutadania del poble de Déu. De molts camins, Déu en Jesucrist n'ha fet un de sol, que perdurarà fins la tornada del seu Fill. No aixequem murs per impedir l'entrada. No fortifiquem els nostres camins perquè d'altres no puguin acostar-se. Que la gràcia que hem rebut sapiquem compartir-la amb totes i amb tots!

Dimarts 18 juny Efeis 5, 1-20

Si la nostra vida camina en la llum aleshores haurem de ser denúncia per a les tenebres, perquè la llum que hem rebut ha d'il·luminar-ho tot al nostre voltant. Que els càntics i les lloances ens acompanyin en el camí que fem dia a dia, perquè la lloança és la cantata de la llum i la veu de l'Esperit que hem rebut per gràcia.

Dimecres 19 juny Filipencs 3, 12-21

No caminem per caminar, no correm per córrer, les nostres vides no són vides sense sentit que no saben cap on van, ni què les sustenta. Mirem amb confiança cap a allò que tenim davant. Esforcem-nos en fer dels nostres camins, vides que portin a la meta d'una eternitat amb Déu.

Dijous 20 juny Colossencs 3, 1-17

El nostre caminar ha d'estar presidit per l'exemple del Crist; la bondat, la misericòrdia, la compassió, ... tot allò que hem rebut és el que ara ha de convertir-se en l'essència de les nostres vides. No mirem enrere, no desitgem allò que ja hem deixat. Per la gràcia de Déu hem rebut una intel·ligència que no és d'aquest món i que es mou portada per l'Esperit. Agraïm amb càntics al Senyor la gràcia que no mereixem.

Divendres 21 juny 1 Tessalonicencs 1, 2-10

Els nostres camins és construeixen amb fe, amor i esperança. Però, aquests termes no són qüestions teòriques. La fe treballa. L'amor no es cansa. I l'esperança sempre presideix les nostres passes. L'Esperit Sant ens porta en camins d'accions que es mouen presidides per aquests termes, que resumeixen la constància i l'esforç en què caminem les nostres vides.

Dissabte 22 juny Hebreus 10, 19-39

No hem d'oblidar que el nou camí que transitem, inaugurat en Jesucrist, no és pas un camí fàcil, tot al contrari. Encara avui, en el nostre segle XXI, hi ha cristians perseguits a molts països del món. Siguem valents, tirem endavant, vivint la persecució i els sofriments amb el goig de saber que la nostra esperança no és en va. Que Déu ens ofereixi la constància necessària per a no perdre el pas!

Diumenge 23 juny 1 Pere 5, 5b-11

La temptació de deixar el camí de Déu és gran. Ens espera a cada cantonada per fer-nos errar en les nostres passes i fer-nos entrebancar. Però, hem de viure confiats en Aquell que té cura de nosaltres. En Déu trobarem les forces per continuar caminant, les forces per lluitar contra el mal que ens envolta i ens fa patir.

Dilluns 24 juny 2 Pere 1, 3-11

El camí que porta al Regne és un camí que es fa pas a pas. Començant per la fe i acabant per la caritat, dia a dia aprenem de Déu allò que vol de les nostres vides. És un camí d'esforç i constància, però un camí que no hem de fer sols, perquè l'Esperit ens acompanya en aquest créixer.

Dimarts 25 juny 1 Joan 1, 5 – 2, 2

Caminar en la llum de Déu no vol dir no pecar. Sabem que moltes vegades hem fallat, i sabem que en el futur també ho farem. Però, la llum que ens presideix ens fa adonar-nos de les nostres errades i de les nostres faltes, i gràcies a Jesucrist, Aquell que veritablement va ser just, els nostres pecats són perdonats. Caminem en la confiança que l'amor, la misericòrdia i el perdó és allò que presideix la nostra relació amb Déu.

Dimecres 26 juny Apocalipsi 21, 1-8

L'esperança que presideix les nostres passes i que ens fa tirar endavant no és altra que la seguretat que un dia Déu habitarà amb el seu poble, un poble que es construirà amb tots el homes i totes les dones. Tot patiment serà curat per Déu. Tota llàgrima vessada, Ell l'eixugarà. La nostra esperança és un món nou, on no hi hagi mai més ni mort, ni dolor, ni patiment. Amén!

Dijous 27 juny Salm 145

En el camí d'aquest Dia a Dia que ja s'acaba cantem un càntic al Senyor, donant gràcies per la seva bondat, perquè a la fi és Ell qui porta les nostres passes per camins de bondat, d'amor i de misericòrdia.

Divendres 28 juny Lluc 24, 13-35

El Crist ressuscitat surt als camins a buscar-nos. Ell no espera de nosaltres que sempre entenguem el que succeeix. És Ell qui fa la primera passa. Obrim els ulls i mirem al nostre voltant perquè la companyia divina és amb nosaltres. Jesús vol obrir-nos els ulls perquè puguem seguir les seves passes.

Dissabte 29 juny Joan 14, 1-14

A la fi d'aquestes reflexions hem de reconèixer que el camí a seguir és el nostre Senyor Jesucrist, Ell és el camí de la vida i la veritat. No deixem que els nostres criteris i les nostres opinions creixin per sobre del veritable camí, Jesús. En Ell trobem tot allò que necessitem per seguir avançant, pas a pas, en el camí de la nostra vida.

Diumenge 30 Filipencs 2, 1-11

L'exemple del camí de Jesús es manifesta en la renúncia per amor, en la serenitat de ser capaços de deixar enrere allò de què ens sabem mereixedors per amor als altres. Si Jesús renuncià a ser Déu per fer-se home, a què no hauríem de renunciar nosaltres? La glòria del Senyor és per aquells que segueixen el camí de donar-se plenament, tal i com va fer Jesús per nosaltres.
